

לד א מיי פיס מהלכות יקודי הבורה הל' גג לה ב מיי פיו מהל' גירוסין הל' עט סגט עשין כ טו"ט ע"ה ח"ע סימן קמח טעף ס' לך ג מיי פכ"ד מ"ה סה דרין ה' ד ס קמח לזין רת טו"ט מ"ה סימן ג :

[ע' נמנות כה']

[וע' חוספות שנת כה: ד"ה סדין וחוספות נמנות מ' ד"ה סדין]

חוספות ישנים

כבן חליטו כהר כהמל וז"ל דלמח שאני הכס [שהיה] על פי הדבור דכתיב וכדברין בן עשתי י"ל מדיקאמח הכל לפי שעה שעת לו משמע ח"י שלא נכחטו המקום דאי נכחטו המקום לעולם י"ל נשבע לו וז"ל אחי לא משני שאני חליטו דלמחוק וי"ל מדיקאמח חליטו נכר לך נכח עקור משמע דככל נכח מירי וס"ה נלחמתי : שו"ת ורנן לבעלתו בעלת זנות י"מ מאוס דרב מנדי מן דמקדש בביאה ולא נתיירא דמ"ה לא קריין קדושין דלזרייתא וז"ל ח"כ יכולין ממזרים לבער שיקן לה גט ע"י שית ויבעלו שלא בפניו וימח אפקעינהו רבנן לקדושי מיהו ומנחלם שלא יסיתו אשה איש כשהיה וכן נמי קשה ליחוש שמח יקחה על בה אחותו וי"ל דה"ל ביאה שאנו רואין שהוא מחבין לא נפקע הקדושין . ע"י משה דמחיתא יספס על בה אחותו אין זה חייבי כיון דמן הדיוט יכול לנשות כן וז"ל ח"כ אין מיניט מיתה בלשה איש כהן היתרה הוי היתרה ספק דשמי יתן לה בעלה גט ע"י שית ויבעלו גט בפניו ומחל שלא היה אשה איש בעולם . וי"ל כיון דכשתא ודאי קא עברה דה"ל אשה איש הוא משום מעשה שיוכל לבה לא קריין לה היתרה ספק ובה יתחא ה' אל דמריין אמרו לו אל תשהה דווי היתרה ספק לפי שכל זמן שהיא לניטו כמו שהיא עושא ודאי לא עבר : מאי עממא אמור רבנן בעל מיפר : דא ותיסת דא חמריין הסם דהסרת דריס דלזרייתא וי"ל דה"ל מ"ה עממא אמור רבנן בעל מיפר כהני נכריים שאין כהם עיני נכח דלזין מיפר מדלזרייתא כי הני דלמריין לעיל דמיפר נשמו דכל לעל על דעת כלה סדקת מאוס שלא התנה והיוו ענין שפי' לעיל גבי כהונה ח"כ וי"ל אמור רבנן לאו דוק :

בורהו נמי שב ואל תעשה הוא - וז"ל מדין בלתיית היכי שב ואל תעשה דכי מסכה בלתיית דבת חיובא היא ואין זו בלתיית הרי עובר בידים וי"ל דבשעת עיטוף אכתי לא מחייב עד אחר אהו לדרשא אחריתא כדלמריין במנחות (דף מה' וס') ולאחר שנתעטף דמתחייב שב ואל תעשה הוא וז"ל בפרק מי שמתו (ברכות כ' וס') משמע כשהוא לבוש כלאים ואין שוטמן לא חשיב שב ואל תעשה אלא עמוד ועשה וז"ל דשאי כלאים דעיקר האיסור בשעת לבישה שלבש באיסור אבל כהן לא מתחייב עד אחר שנתעטף כדפרישית ומיהו קשה מדמכריטין להתעטף בלתיית משמע דבשעת העיטוף עבד מלוה ומלשון להתעטף מוכיחים נמי [בה"ג] דקיימא לן בלתיית דחובת גברא הוא :

וליגמר מיניה - וז"ל שאני החס דעל פי הדבור היה מתגבא לעבור והכי נגמר מיניה לעבור משום תקנתא דרבנן שלא על פי הדבור ונראה דכיון דעל פי הדבור שרי משום לורך שעה הוא הדין שלא על פי הדבור שהרי אין נביא רשאי לחוש דבר מעתה כדנפקא לן במגילה (דף ב') מקראי וז"ל דלמח בפרק אלו הן הנמקוים (פאה"רין פט: וס') היכא דמוחק שאני דאי לא תימא הכי אברהם היכי שמע ליה יחזק בהר הנזורה חליטו בהר הכרמל היכי סמכי עליה ועבדי שחטי חוץ אלא היכא דמוחק שאני ובחליטו למה לן משום דמוחק הוא משמע דלפילו בלא נביא שרי נמי לבית דין לעבור משום מיגדר מילתא וז"ל משום דליתחזק בנביאות היו סומכים עליו במה שהיה מבטחין בירידת אש ושחטים עליו בהבטחה קדשים בחוץ שבזכותו ותפלתו סדר אש מן השמים ויהיה מיגדר מילתא שיתקדש שמו של הקב"ה ברבים וע"י כך יחזרו ישראל למוטב : **כ"ך** דמקדש אדעתא דרבנן מקדש - פ' בפרק השולח (גיטין ג') [וע"פ חוס' ז"ב מה:] :

מעמא מאי אמור רבנן מליאת האשה לבעלה משום דלא תיהוי ליה איבה - תימה דבריש מליאת האשה (כחונות סו' וס') דלמרי מליאתה כהעדפה על ידי הדחק דמי מעשה ידיה כיון דמדמי ליה להעדפה והכא משמע טעמא דמליאתה משום איבה ומיהו מיניט למימר דמעשה ידיה משום איבה הן כדלמח בפרק ח"ע (סס מה:) קסבר כי תקיין רבנן מונוי עיקר ומעשה ידיה משום איבה אבל קשיא כיון דמליאתה ומעשה ידיה תרווייהו משום מווסת ואיבה מאי שנא דגבי מליאתה קאמר טעמא משום איבה וגבי מעשה ידיה קאמר משום דקמתוהו הוה ליה למימר בדרבייהו חד טעמא : **ד"ר** דא בת ישראל נפסלה מן הכהונה פשיטא - וז"ל בפרק ד' לחין (לעיל לה' וס') אינטיריך ליה למידק ממתניתין דאשת ישראל שנאנסה דפסולה מן הכהונה ואומר ר"י דהתם לא אינטיריך למידק אלא משום שאף על פי שמוותרת לבעלה חפי' הכי פסולה לכהונה אבל הכא כיון דלמשמעין מתני' דלמורה לבעלה מדרבנן דקתני תלך מזה ומזה פשיטא דפסולה נמי לכהונה כיון דמדרבנן נמי קריין ציה וקמתה :

אמר במסכת קידושין (דף ב') וג"ש בסיני נאמרה וכל י"ג מדות ואי קידושי כסף מדרבנן מי קטלינן נפשא עלייהו דבעל חרוסה בסקילה ועוד מאי פשיטא דשני שויה רבנן כו' הא קשיא ליה היכי מלו רבנן לאפקועי מידי דלזרייתא ומשני ליה שויה רבנן הא נמי אפקעתא היא : שפיה רבנן לאו דוק :

אמר ליה רב חסדא *לרבא : בעאי לאותובך ערל והואה וכו' . דכל [ע"ל לרבא] היא עוקרין בית דין דבר מן ההורה : ערל . דלמח בפסחים (דף כז') הפורש מן הערלה כפורש מן הקבר וגר שנתגייר ערב הפסח אין שומטין עליו ואמר בגמרא טעמא דבית הלל גזירה שמה יטמא לשנה תורה אור הבאה כו' בפרק האשה אלמא מאוס גזירה דרבנן מבטלין ליה מפסח : **הואה** - שבות ולית עלה בשבת אלא איסורא דרבנן ועומדת בפני הפסח ומבטלתו דלמרי' *הואה שבות והיאה דוחה שבת : **ואומל** - לגבי מילה אמור רבנן (שבת דף קל:) אין מביאין אותו דרך גגות וקרפיפות והואה ידיהו מדרבנן ומיעקרא מילה בזמנה : **ומדין בלתיית** דמדלזרייתא שרי דכתיב (דברים כ) לא תלבש שטמנו אבל גדילים תעשה לך וגזר רבנן מאוס כסות לילה שפטור מן הלתיית והוי כלאים שלא במקום מלוה במסכת מנחות בהכלת (דף מ') : **וכפשי עלרה** - לא קבלתי מרבתי ומ"מ כך נראה צעירי וכשר הדבר שטט בתוספתא ומייתי לה במסכת ביצה בגמרא פרק שני (דף כ') ככשי עלרת ששחטן שלא לשמן הדם יזרק והבשר יאכל דכל הזבחים שזבחו שלא לשמן כשרין אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה והרי הן כזבחים דלמח ואם היתה שבת שחלה עלרת בשבת ותימה שבת לרחות אלא לשמן ועשה זה ושגג בשלא לשמן לא יזרוק ואם זרק הורלה כו' והא הכא דזריקה בשבת שבות בעלמא הוא כדשניין התם שאני שבות דשבת כו' וקתיא לא יזרוק ועקרא שבות דרבנן ג' עשה דזריקה דס וההקטרות אימורים ודלתיית בשר אלא שב ואל תעשה שאני : שופר ולולב מלות עשה ומבטלין להו בשבת מדרבנן משום גזירה שמה יעלט בידו כו' : **אליו משמעון** - שביא אמת כתיב : **בגון אליו** כהר הכרמל - שהקריב בזמנה ושעת איסור הכמות והתה וזיכא כרת דשחטי חוץ וכרת דהעללה : **מיגדר מילתא** - לעשות גדר ותקנה כי התם שהשיבן על ידי כן מעבודת טובים : **ציעלו** - בעל ששלח גט לאשתו וקדם ובה אללה או ששלח לה שליח ואמר לה גט ששלחתי לך בטל הוא הרי זה בטל ותנן (גיטין דף לב') בראשונה היה עושה בית דין במקום אחר ומבטלו ולא היה מודיע לה התקין רבן גמליאל הזקן שלא יהיו עושין כן מפני תקון העולם דזימנין דמבטלו ולא ידעה ואיכסבא ובעיה ממזרים ועלה תגי בטלו לגט לפני בית

גיטין ג'

[כחונות טט: קדושין מב']

כחונות ג' כ"ב מה: לקמן ק"י גיטין ג' עט:

פאה"רין סו'

לעיל כב

[גיטין סו' מה: לעיל סט: ד"ה מ"ט']